

The background of the entire page is black, overlaid with a complex pattern of thin, white, curved lines. These lines intersect to form a grid-like structure, but the lines are not perfectly straight, giving it a dynamic, organic feel. The lines vary in curvature and orientation, creating a sense of movement and depth.

korondi emese

fehér versek

Fehér versek

© Korondi Emese, 2021

Borító és belső illusztrációk, szerkesztés,
elektronikus könyv készítése: a szerző

Lektorálta: Nagy Miklós Kund

Magánkiadás, elektronikus változat
ISBN 978-615-01-2479-7

2021. Budapest

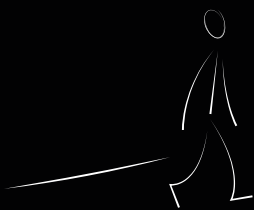
korondi.emese@co-verba.hu

tortdimenzio.hu

instagram: @tortdimenzio

egyszerűen

csak úgy, ahogy eszembe jut
(magamnak nem hazudok)
ahogy végigsétálok az utcán
és megbámulok egy kirakatot
ahogy elsiet mellettem valaki
és utánafordulok
nem foglalkozom azzal, illik-e
ahogy kezemből kiesik a telefon
és röptében elkapom
ahogy csak nézlek, mint egy képet
valahogy úgy, gondolkodás nélkül
akarom elmondani, mit érzek
de nem tudom

védttelenül

kőkemény páncélomat
egy percre levetem,
buzogánnyal ront rám
a világ, s lelkemben
a nyílt törés vonalán
csorgó együttérzés,
mint testen kívüli élmény,
örökre megváltoztat

egzotikus hétköznapiak

ismeretlen tájakon járok
egzotikus hétköznapiakon,
sokat ismételt szavaim
olyankor másképp szólnak,
mit mondanak, nem tudom,
nem értem a bennszülött
nyelvet, amit hallok, csak
ismételgetem, bénultan
mosolygok és figyelem,
a sötétség rémei hogy
lesnek a bokrok mögött

ébredés

plüss sziklák, bársony ködök,
zuhanok lassan, puhán,
illúzióim csobogásába bután,
hiszékenyen beledőlök,
hirtelen gravitációra lel a test,
a plüss gyorsuló pörgésbe kezd,
mire leérek, bőrömön élesednek
pengévé a simogató pelyhek

házi patika

nehéz gondolatok gubancai
rekednek gyomortájt,
kiokádnám, de se fel, se le,
kétrét görnyedek,
akut lélekcsavarodás,
súlyos belső érzés
kínjait próbálom enyhíteni
és reménykedem,
kezelhető ez házilag is

véletlen képeslap

kaparja torkomat, lyukat üt mellkasomba,
émelyítően tömi el orromat a nosztalgia,
ezért nem kotorászok emlékeim kacatjai
között, messze kerülöm a rég elfektetett
gondolatokat és nem nyúlok a megsárgult
érzésekhez, kidobni, persze, soha, semmit

diagnózis

torkodon akadnak a szavak
bőröd forrót hallucinál
hasadban csomósodik az akarat
szíved hisztérikusan kiabál
szerelmes vagy

rád gondolok és éppen akkor
rám gondolsz, a lét
megörökíti a pillanatot,
életre szól, minden
életre, nem csak
te változol és én,
pedig már ez is
elég csodás,
az egymásra
gondolás bélyegét
örökre nyomjuk a világra,
semmi nem ugyanaz,
jobb lesz ezután

szinkronicitás

dilemma

mi van, ha egyszerre csak
valakiben felismered magad,
igazi éned, látod, foglalt már,
maradsz-e az, kit világéletedben,
réges-régóta, kénytelen-kelletlen,
mégis önként magadban hordoztál

töprengés reggel

félútig megyek
és minden út felénél
hiába várok

ha végigmegyek
az utakon, egy pontban,
mondd, találkozom?

más világ

bármiféle is a tér,
hol lelked s lelkem kering,
görbítjük,
hogy párhuzamos pályáink
találkozzanak

úgy, mint

1.

kedvelsz némiképp,
hallgatom elfogódottan
és mosolygok,
mint tájfun a ruhacsipeszeken

2.

mint ahogy a pizzafutár eljut hozzád,
de útközben megeszi a pizzád,
kérdesz és én elmondok mindent,
de ami elhangzik, egyedül én értem

3.

furcsa éjszakák,
mint egy ág, amiben
sosem találkozunk,
ha nem akarunk

fohász tetszés szerint

1.

kérlek, uram, ne teljesíts
mindent, amit kérek, annyira
szeretek reménykedni

2.

mit tanácsolsz, uram,
kérdésünk legyen
és keressünk rá választ,
vagy válasz már van,
keressünk hozzá kérdést?

3.

megütöm, erőteljesen visszaütöd,
még épp elérem, helyezed, oda, ahol
nem vagyok, de rohanok, küzdök, mert
olyan fajta vagyok, de te jobb vagy,
sokkal jobb, a szabályokat is te szabod,
egyenlőtlen a küzdelem, nem élvezem
és attól tartok, uram, te sem

4.

milyen barkochba ez,
uram, amiben a kitaláló
nem kérdezhet, te pedig,
gondoló, közönyös csend
és félreértésért ordító
kinyilatkoztatások mögül
figyeled (vagy nem is figyeled?)
vergődéseinket, végül még
a megfejtést se erősíted meg?

5.

azonnal lépek, uram,
aztán nézlek,
de neked idő kell

6.

értem, uram, még nincs itt az ideje, de
ennél pontosabbnak kell lenned, uram

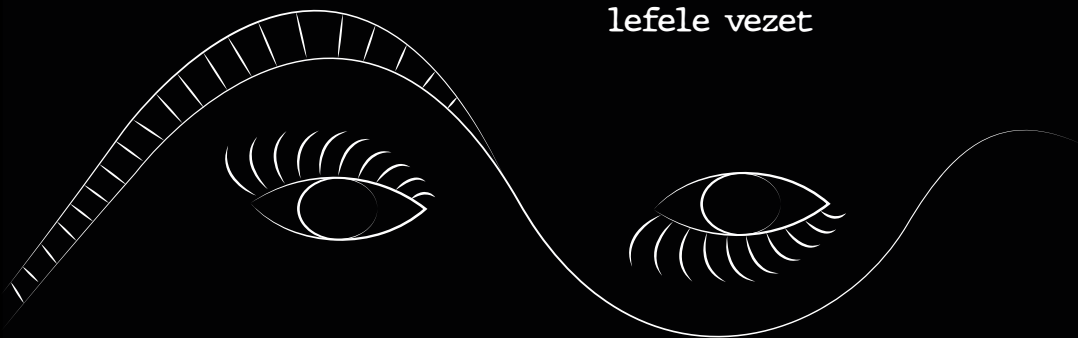

illuzionista
mutatványok egy fejben

lefele vezet
minden út, az is, ami
felfele vezet

felfele vezet
minden út, az is, ami
lefele vezet

valóság

fekete-fehér terveimre konfettit szór
az élet, színorgiában kavarog minden
mindennel, kész élvezet nézni, milyen
felismerhetetlen, hogy mit is akartam

utazás

simogatásom rajtad kezdem,
távoli galaxisokba utazom közben,
ujjaim fényhúrokon futnak,
szívemre csillagközi részecskék záporoznak,
tükörbe nézek, elkapom tekintetem,
repülő csészealj a fejem
és idegen bőrön siklik kezem

magas szint

tényleg azt hiszem,
semmi se túl magas,
csak enyhe mélység-
iszonyom van,
bármilyen magasról
levetem magam,
fel is mászom előbb
és általában egész
magasan repülök

cél

itt, a szabadulósobában,
most csend van,
jel sehol, egyetlen egy sem,
nem tudhatom, hiszen
minden sötét, de az ajtó azóta
talán már nyitva,
a falakon, mint penészgomba,
virágzik a félelem,
talán mindent megfejtettem,
talán a vége ilyen

csuang-ce után szabadon

álmodom-e vagy
álom vagyok, szálldosok
ezer virágra

illatörvény szív
magába, fojtogat, nem
látok kiutat

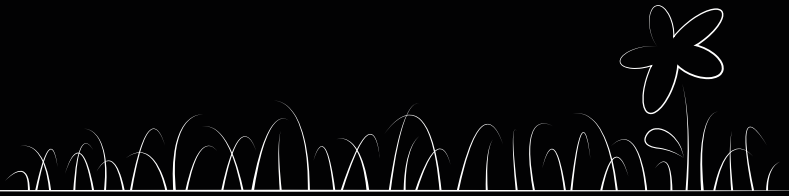
csak az ébredést,
de vajon én ébredjek
vagy csuang-ce az

álmának véget
vessek vagy én keressek
új álmot talán?

koktél

egyharmad valóság
kétharmad álom
s(z)ó ízlés szerint

fűre lépsz, leszakítod a virágokat
mit keresel te az én kertemben
nézlek és ujjaimból simogatás hajt
nézlek és karomban ölelés terem

magánterület

káprázat

szövevényt szőni bonyolítani
bonyodalmat fellazítani szálát szál
után lyukakon könnyedén keresztülbújni
belefonódni képzelt életembe lazán

a pad

légyott
a kertemben,
padot rejtettem
a lombok közé,
valaki jönni fog,
alteregő, nem én,
éppen melyik,
még nem tudom,
légy ott

biztonságos belépés

oldja fel, oldja
fel ujjlenyomatával
feszültségemet

síkos élvezet-
labirintus, a fonál
csak kancsal álom

mint nejlonzacskó,
fojtogat az arcomra
tapadt valóság

készültség

én nem hívtam meg
és fegyvert tartok, álmom
magánterület

álomban, ha jön
megint, nem várok, nem is
jelzek, lelövöm

lejtőn felfelé

későn érő típus vagyok,
akkor nővök fel,
ha meghalok

utazó játék

képzeld villamost,
ahol senki nincs, te sem,
képzeld ellenőrt,
akire nem jut utas,
mutasd neki képzelt jegyed
és utazz, utazz, utazz
a képzelt végállomásig

egy ráolvasás visszhangja

tenyerem néma csattanása előreszalad
és amint messze hagyja mezítlábas
lépteim kopogását, a mindenség vásznába
simulnak szerteszét foszlott álmaim

minden nap

reggelente kíváncsian lesed a szilánkos eget,
pecsenyédet déli nap süti ropogósra,
este rózsaszín felhő rejti el az omló vakolatot,
álmodban bámulod a csillagokat

futó-mantra

felköhögöm
kiköpöm
dühöm

izmaimból kisajtolom
elpárologtatom
bánatom

belélegzem
sejtjeimben szétterjesztem
örömöm

hisztérikus reggeli ritmus

valami baj van velem
azt hittük, elnövöm, de nem
nem tudom magam hova tenni
ezredszerre se tudok
nem tudok normális lenni
ne mondd, hogy definiáljuk
mi a normális, nem tudom, mi az
de tudom, hogy mi nem
érezem, ha kilengtem
mindenhez hozzácsapódom
kékre-zöldre potyolódom
láthatod, valami baj van velem
azt hittük, elnövöm, de nem

rend

józanság
rendet vág
rendet rak
mire észbe kapsz
oda a lom
szíved kong
steril a rend
szívedben
süvít a csend

kemény mantra

kemény valóság,
majd mindig az,
nincs leányálom,
ha van, nem igaz,
edz az élet,
keményre nevel,
fogcsikorgatva
viselem el,
csalódást is iszom,
kudarcot is eszem,
keményen, kegyetlenül
reménykedem

Jim

(Jim Morrison után szabadon)

a kígyót látom, ősi pikkelyest

(ride the snake, ride the snake)

az út végén vár, bőre hideg

(to the lake, the ancient lake, baby)

hosszú, mint az út maga, Jim szava visz oda

(the snake, he' s long, seven miles)

hideg a kígyó, mint a jég, a mélyből visszanez

(ride the snake)

Jim, kedvesem, miről beszélsz

(he' s old and his skin is cold)

belső kör

**kérlelhetetlen
ellentmondásaimban
bomlok egészé**

útvesztő

nem az a baj,
hogy nem találom az utat,
hanem hogy minden
zsákutca végén
én jövök szembe

nincs semmi baj,
nem találom az utat,
de minden
zsákutca végén
szembejövök

szürreál

bukóra nyitom
a valóságot, jöjjön
csak be a csoda

rutin

minden nap el kell küldenem
gondolataimat valamerre,
egy helyre, ahol semmi nincs,
csak kerti tárgyak és
gondosan ápolt vágyak,
gondolataim ott körbejárnak,
a fűbe leülnek, hallgatják
a csendet, aztán kisimult arccal
visszajönnek, annyit mondanak,
küldjem el őket holnap is,
elkárhozom, ha nem

bontás

vidám pillanatok perselyem,
ha megtelt, feltöröm,
beváltom egy boldog életre

miért ne

de a valóság miért ne lehetne más
egy kegyetlenül gyönyörű álmovilág
a díszletei között járnánk nappal is
csupa színes jelmez lenne minden, amit
magunkra öltünk egyszerű hétköznapon
és képzelt arany díszítené gazdagon
ünneplőnket, míg történetünk előre
elrendeltetett gubancos szövevénye
vezetne hőst és hősnőt a végzet által
s az élet és halál két szép szerelmese
bolyongana ott, aztán a csodás mese
miért ne végződhetne tragédiával

manipuláció

más megvilágításba helyezlek,
finomhangolok fényerőt, színeket,
szögeket változtatgatok, egészen
visszataszítóvá alakulsz, tökéletes

lélekcsobogás

bizonyos pillanat,
bizonyos helyzet
emlékeimben kővé
dermed és furán
megtörik rajta
a lélek azután

ahogy elmossa

ahogy a valóság partjait csapkodja,
beszivárog a gondolatokba,
ahogy kicsapódnak a történetek,
lecsorognak, bomlasztják a teret,
ingoványosra puhulok, besüppedek,
ahogy elmossa a határokat a képzelet

régen egyszer

könnyed füllentéseim
hazugsággá nőnek,
színük mind sötétebb,
nagy tócsa alattam
a szégyen, mint régen
egyszer, mikor a többi
gyerek előtt bepisiltem

ó, a vasárnapok

kiadós vasárnapi ebéd
emlékét falom minden vasárnap
húsleves galuskával, sóbafőtt
krumplipüré, paradicsomszós
málnahab is, az kicsit émelyít
de ki nem marad, íz, illat, dallamok
rádió, beszédfozlány, kert
málnabokor és emberek, emberek
olvadnak semmivé a szívben
nem lakom jól sosem

hanghatás

múltam lecsorog
abba a régi kádba
az eresz alatt

tea

cukor

együtt voltunk minden
nap ötös csapat néha
többen van egy fotó
nyakadban ülve kosárra
dobok sose szerettem
kosarazni de akkor
imádtam olyan
nyár volt az

citrom

rég nem vagyunk tán
még én sem pedig én
nagyon is ugyanaz
vagyok még csak nem is
hiányoztok de semmi se
lesz már olyan mint
az a nyár

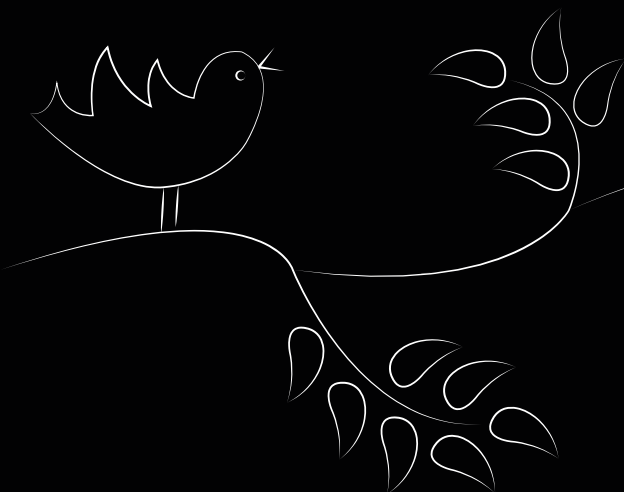
- mehet bele minden?
- mehet

kapcsolat

régi jóbarát,
vállam átkarolja és
nevet az idő

hajvágás a kertben

forró már a nyár,
hajam ott marad
az énekesmadaraknak,
abból raknak fészket,
madárfüttybe szőnek,
ismételgetik a futamot,
ami vagyok, a fészek
biztonsága leszek,
velük repülök vagy
velük zuhanok,
ha jön a téli fagy

esti izzás

az ég tüzelni kezdett
mámoros kis repülők fénycsóváikkal
távoli petesejt felé igyekeznek

ünnep

kék órák lengik be a dermedt várost,
rég halott idők ünnepelnek most,
templomtornyokon ülnek csendesen,
lefolynak lassan az emberszíveken

szállok

mint

a felhő

a füst

a köd

ellebegek

házad fölött

kérés

lankás szövegdombok,
ringató szöveg völgyek,
kihívón magasodó szöveghegyek,
mélybe csábító szövegszakadékok,
ha szobát sehogy se kapok
álmok túlsúfolt szállodájában, kérlek,
adatok éjjeli menedéket

égszakadás

szétkaszabolták
felettünk az eget,
most ömlenek ránk
a mennyország belsőégei

reggel

elém teríti az eget
festeni kezd
ártatlan rózsaszíneket
szivárogtat át
és friss kékeket
aztán pár madarat
fröcsköl középtájt
fényes átlót húz
morzsányi repülővel
majd önteni kezdi
a gyöngyházfehéret
és óvatosan a ragyogó sárgát...

hiába a szemfényvesztés
még aludni szeretnék

váltó

indul az élet,
ájult gondolataim
nem eszmélnek, ma

fekve maradok,
a dolgok körülállnak,
néznek, érzem, hogy

valami véget
ér, valaki voltam, de
már nem vagyok, az

meg lent marad, a
dolgok körülállják, én
köztük és nézzük

egy vegyi baleset

megmérgez valami, jóhiszem a közvetítő közeg, egészségre káros kisugárzás árad és laza jókedv álarca mögül szivárognak toxikus szavak, gyanútlanul barátságos mosolyomat telibe találják egy öncélú reklám tudatküszöb alatti, sunyi kis üzenetei, védekezés nélkül lélegzem be a kétes gondolatokat, szinte észrevétlenül kerülnek az érzések keringésébe, s bár van már közben is valami kellemetlen közérzet, mégis idő kell, míg jelentkezni kezdenek a mérgezéses tünetek, furcsa tudatzavar, bizalomzsibbadás, hányinger szívben-lélekben utólag, a szűrős kis tüskék sokaságává kristályosodó szemfényvesztés bizony megárt, de aztán ledugom torkomon a felismerést és alaposan kiürítem magamból az egész anyagot

tovább

elhatározás,
nem kirándulás,
emigráció
a komfortzónából

másnap

jön a reggel, rossz-
kedvűen rám mordul, ne
okoskodj, mondja

meglepetés

csomagom érkezett, vonakodva bontom,
mintha érezném, ezt nem kérem,
pedig még nem is tudom, hogy gondosan
becsomagolva, hisz nagyon törékeny,
utánam küldték rég hátrahagyott énem

gyenge ellátás

szivárog gondolataimból
a pszichikai kötőanyag,
dehidratált lelkem nem boldogul,
szívem elájult és
megsérült esés közben,
egy túl közeli konfliktus
éles széle felhasította,
nézem ezeket a szerencsétleneket,
sürgősségi ellátásra szorulnának,
semmi kedvem orvosost játszani,
elutaznék inkább akárhová

mostoha körülmények

hol végzi a terv, mit nem fogad be a jövő,
kapualjban, parkban, mocskos aluljáróban
fekszik, zsibbadt álomba fagyva, egy utolsó
reményt kukázott ványadt takarónak, s ha
pár ködös percre megébred, altató helyett
kannás illúziók savanyából kortyol mohón,
nem szól, néz üresen, ha fintorogva elsietek
mellette, miért nem dolgozol, mordulok oda

kompromisszum

ha úgy mondom el,
ahogy a fejemben cseng,
nem érti senki

ha úgy mondom el,
hogy megértse mindenki,
nem azt jelenti

majdnem úgy mondom,
ahogy a fejemben cseng
és te megérted

segítek, nézd

bordáimon, bordám létrafokain
mássz fel az égbe, milyen
messze van minden, nézd,
koponyámat, koponyám üregét
tedd a füledhez, hallgasd,
milyen csendes az éj,
mellkasomba, mellkasom ketrecébe
nyúlj be, húzd vissza kezed,
nézd, milyen üres

más

rózsaszín álom
vagyok neked, hízelgő
szerencsemalac

váratlan törés
vagyok neked, tengerkék
tudathasadás

rikoltó parancs
vagyok neked, szerelmes
légiriadó

kárpótlás

azóta furdal a lelkiismeret, hogy
megkopasztottuk a boldogság
kék madarát, puha tollai már
a párnánkban, egy még megvan, azzal
írom a történetet, ha majd
vége lesz, egy madármesébe megyek
és abban örökre én leszek
a boldogság tintakék embere

talány

kiragadott vagy,
az összefüggéseim
darabja, illesz

idebent minden
kis helyre, sehová sem
illesz odakint

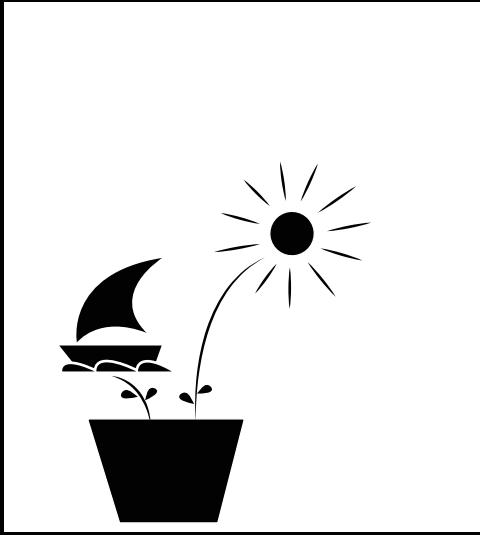
másnap is

szavakat szórtam rád
kicsit már hervadnak
de szépek még most is
csendesen mesélik
ünnepség volt tegnap
és utána nem volt takarítás

könyv

lelkem lapjain
titkaim, borítóján
az ex librised

csendélet

képzelt idill süt derűsen
nyugodalmassal percegéssel
hanyatló valóságomra

az üres edény

olykor selymesen simul hozzám a világ,
mint tó vize medrébe, engedékenyen
bensőmhöz idomul, nincs ott bent súlya
ilyenkor semminek, nem foglalok helyet,
mindenhol vagyok és nem vagyok sehol

dátum

ma fordulónap,
belépek, elfogadom
a sorsaimat

vezeklés

a felső lakásban, ami fölött
csak a csillagok az égen,
idegen lények laknak

szeretnek minket, hiszen a ködös
múltban, valamikor régen,
ők is emberek voltak

csodaszép világuk összetörött
egy hűtlen, keserű télen,
s ők idegenné váltak

jégfüggöny toxikus kékje mögött,
csak ketten, sohase többen,
a megváltásra várnak

vészmadár

álldogál kapunkon a vész
nem tudja, mi a neve
üres madárszeme
csak néz
nem tudja miért, csak idetévedt
nem érdekli halál vagy élet
nem tudja, meddig marad
nincs benne akarat
csak áll
aztán esetlenül
kitárja szárnyát
elrepül

csak néha

vannak napok,
hogy tudod, mit akarsz,
fénylik a cél, mint a telihold
és egy egész éjen át
vágyaid vonítását hallgatod

holtvágány

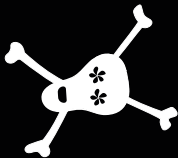
kiszámítható vagyok,
egy pontig talán,
magam se tudom, azután
mi van, nem én határozok
úgy, hogy elsötétül
a látóhatár odabenn, s keresztül-
dübörög szívemen a vonat,
majd valahol lecsendesül
és lassú pöfögéssel tolat
vissza sokkal korábbra,
valami olyan állomásra,
ahol nem lesz robbanás,
ahol nincs esemény más,
csak hogy csendesen nő a fű,
nem indul sehonnan jármű,
amivel a hely megközelíthető,
maradok én az egyetlen szereplő

élet /főnév/

tényekbe fúló lehetőségek sora,
melyeknek gyilkosa vagy, lépéseidre rábólint
a halál és utólag már teljesen értelmetlen
kérdés, hogy vajon lehetett volna-e másképp

élőlény /főnév/

nem vagy más, csak fényérzékeny anyag,
amin, mint lenyomat, rajta marad minden kép,
mit rávetít valaki és kiég talán bizonyos
fénymennyeiség után

navigáció ismeretlen céllal

szüntelenül újratervezett,
ésszel felérhető törvények feletti siklás
az élet irányába, a lélek mentén

élet-halál

élet

lesöpörhetetlen csillámpor
alatt pompázó virágszirom

halál

lesöpörhetetlen csillámpor

blackout poetry

hátralépek, itt ez az élet,
véges készlet: én és minden,
ami van, káoszban
jelet, értelmet keresek,
satírozni kezdek,
tollam nyomán eltűnedeznek
darabok, amiket kitakarok,
mit elém tolnak könnyen
feláldozott részek, kerek egészet
a maradék nem ad,
kezem továbbhalad, hátrahagy
újabb dolgokat, még mindig fojtogat,
még mindig túlárad, ami marad

nem tudom, mióta folytatom,
mozdulni egyre nehezebb,
újabb és újabb részeket elfedek,
még mindig nem elég tiszta a kép,
ólom a tollamon, továbbvonszoló,
és még mindig sok, ami van

gyors felismeréssel kisatírozom magam

csillaghullás

hogy születtek a csillagok,
fogantatásuk tervezett
vagy véletlen baleset volt?

véletlen csillagaim messze
mennek, elég fényük lesz-e,
hogy lássam, ha üzennek?

lehetséges ok

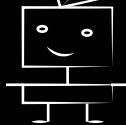
páratlan számú részecskéd a magyarázat,
egyenként szöknek át, fele plusz egynél,
a kritikus tömeg, olyankor már inkább
odaát vagy és mennek is tovább, sosincs
egyensúly, megállapodás, soha nem érzed,
elsimulsz, mert talán a pontosan egyenlő
állapotban lenne, hogy végre minden megáll

fordulat

először lement rólam a hús,
örömmel nyugtáztam, hisz
ezt akartam, aztán lefoszlottak
egyes gondolatok, maradt is,
érzések csak később tünedeztek
el, de csak mint aki kimarad
egy éjszakára, egyetértettem,
elégedetten figyeltem, mi jön,
mi megy, a fordulópont hirtelen
érkezett, mindent kiüresített

kifordítalak

sarkaidból, világ, én

nézőpont

vagyok a fix pont

é l e s , d e n e m é r v e g e t
n e m t ú l l i r á n y t , d e e l e n g e d n e d
n e m b a m a r t o p e l e g

g
ond
olatai
mat hi
perszo
nikusa
n küld
öm fel
é ----- d
rekordidő alatt érnek oda
nem kapnak leszállási enged
é
lyt

bizalmam torony
kitámasztgatom
minden oldalon
pilléreket építek
és ellenőrizgetem
épségüket, ne félj, jól
végzem a feladatot
fontos vagy nekem
azt nem hagyhatom
hogy szélvihar, idő
atomháború, meteoreső
vad hullámokkal támadó tenger
isten haragja vagy egy odatévedt
ember
aki nekitámaszkodik, lerombolja porig

jövönk még lágy hullámokban folyik előttünk, de
félő, hamarosan utolérjük, kifogy hajónk alól
a víz, szárazságtól repedezett konkrétum
lesz remény és puha álmom, mi eddig
kanyargott hajlékonyan, kopogásra
keményedik a lehetőség, mi
lesz, ha jobb híján csak ülünk
megfeneklett csónak alján,
keressük a medret, amit
gyalog is követnénk, ha
tudnánk, merre, de
nincs meder
ott, ahova
sose jut el
egyetlen
csepp
víz
se

csodaszép keretet adtál tegyek bele
valamit mondtad nem mertem tenni
sem mit f
élte m ne
m le sz az
a ke rethe
z mé ltó m
inde n nap
néze m ké
pzel ek sz
épek et tör
téneteket embereket kezdetet véget
minden nap ott látlak benne téged

létezik-e
szimmetria
(bennem aztán nem)
kár ilyen görcsösen várnom hogy a mérleg
karja
egyenesen
álljon
hogy azt
akarja
(de ki)
amit
én
akarok
(de mit)

vi^{ssz}hang

emlékezet, nem vérvonal,
mesék rétegződnek puhán,
sorsok csúsznak egymásba
suhogva és zúgnak a vérben
régmúlt traumák

miért erősebb a kín, hangosabb
a fájdalom, hol a szelíd öröm,
hisz lennie kellett rengeteg,
halk szavát elnyomják sóhajok,
pedig figyelek, hallgatom

a gyönyör ugyan átsikolt
nehéz századokon, de éles, s fáj,
hogy már elveszett, megértem
majd talán és hallani fogom,
a boldogság a csend

félelem

szürke délután bolyongásai során
váratlanul elém kerülhetnének
félhomályos múlt lépcsőfordulóiban
hanyagul eldobott emléksikkek,
szívfacsaró bűze lenne a helynek
és nem lenne nálam szemétlapát,
állnék ott meredten és szívnam
szétázott idők áporodott szagát

múlt

zsúfolt jelenemben túl
nagy helyet foglal el a múlt
régi bútordarab, örökölt
nem tölt el több időt
pár évnél sehol
lakásomban körbevándorol
keresi helyét nagymama
fésülködő asztala
rég letűnt élet ráérős sziluettje
leleményesen parcellázott tereimbe
sosem fog beleilleni
de nem enged bennem valami
észérvek nyomásának
félek, mit felszabadítanak,
úr lesz az, nem hely és sosem
lesz mivel betöltenem

lenyomatok

családi legendárium régi fotó
derengő arcok foszlanak
képzeletbe font emlékezet áramlatain

napos délután csendes udvar
gyermeki derű kis hajója bukdácsol
tudatmódosult folyam hordalékain

baljós történet kiborult babakocsi
valós vagy tán csak régi tragédia
rezgéseit hozzák örökölt idő hullámain

parttalanul dagadó valóság
képlékeny masszát formára vágnak
pengévé kristályosodott lenyomatok

alulnézet

elmúlt és jövőendő emlékek
magasvasúton jönnek-mennek
nem szállnak le egyik állomáson se
mosolyognak, néznek kifele
jól érzik magukat ott
néha kinyitják az ablakot
büfékocsiban ülve
poharukat felém emelik
ha integetek nekik

szennyezés

azonosíthatatlan érzések
szennyezik lelkemet:
veszélyes hulladék,
mellékterméke valaminek,
ami rég betöltötte szerepét,
rendes életutat járt be,
aztán távozott, hanyag volt
a hulladékkezelés,
szétszóródott a salak,
már nem tudni mi ez és
pontosan milyen s(z)avak
kellenek a megsemmisítéshez

otthonosan

egzotikus minta vagy falvédőmön
ott simulsz régi bűnökön
ne a csupasz kőnek kelljen nekidőlnöm
míg mentségeimen eltűnődöm

pointillizmus

pici remények, szikrányi érzések,
apró gondolatok, tengernyi pont,
várost építetek, nem nagyot, csak
én lakom ott, majd megmutatom,
tetszeni fog neked, észre se fogod
venni, mennyi volt benne a kétség,
a kín, mennyi vér ömlött, ámulva
nézed, milyen színes, mennyi öröm
és azonnal odaköltözöl, remélem

nincs kikötés

itt akarsz kikötni és félek,
zátonyok vannak és örvények
a part mellett, baja eshet
a hajódnak, de nem engedlek
elhajózni, hosszú kötél
itt tartalak, a partról minden
nap integetek, te visszaintesz
és kérdőjelet rajzolsz széles
mozdulattal a levegőbe

felhőgyűjtő

kék felhőn lopom
a napot, nem maradok,
ha nem akarod

rózsaszín felhőt
kergetek, ha akarod,
még ma elmegyek

egy felhő sem lesz
már, hiába akarod,
nem jövök, ne várj

rém-történet

a regében borzalmas lények élnek,
zombi érzések, élőholt szenvedélyek,
hogy jelentek meg, hol, mikor, vírus volt
esetleg, léleknek szörnyű kártevője,
vagy lehet, tőlünk eredt, elvetélt szerelem,
mi halva, de megszületett, felneveltük,
nem tudtunk lemondani róla, pedig nem
volt életre kelthető, el sem pusztítható,
otthona lettem és te is, azt tanítottuk neki,
hogy mindent szabad, egyre erősebb lett,
egyre gátlástalanabb, szívet marcangol,
gyönyört eszik, megfertőzött mindenkit,
egész hadserege van, vigyázatok, belétek
ne marjon valamelyik sötét utcáson
a lélek szűk, bűnökkel terhes sikátoraiban

káreset

óvatlan, éles
poénom felhasítja
önérzetedet

nem kellett volna várni

elszívtuk végül rég félretett
emlékeinket, tartogattuk őket
egy jó alkalomra, de aztán nem
váltották be a reményeinket,
sercegve, dohosan égtek,
vizolyogva szívtuk füstjüket,
tudtuk, ez már nem egészséges

pihenő

ahogy halad a történet,
elfáradok, hátralépek,
leülhetek-e, bólintasz, jól van,
leülök melléd a leghátsó sorban,
jó a film, bár a hősnő,
mit mondjak, elég idegesítő,
hányszor rászólnék, ne már,
jaj, ne ezt, ne most, ne így csináld,
de a néző nem szólhat, csak ül,
csak szorong a sötétben egyedül,
csillapítóan megfogod kezem,
székembe süppedek, a filmre nem,
csak rád figyelek, történjék, hagyom,
ujjaim ujjaid köré kulcsolom

valószínűség

amnyi kétség feszült bennem,

oly sok éjszakát virrasztottam át,

most már bármelyik pillanatban

örömhírnek kell jönnie

nagy szökés

tudtam, fennakadok
a szögesdrótokon,
belém vezetik az áramot,
lángszórával égetnek szénné,
nincs innen kifelé,
tervezni lehet,
részletesen, évek alatt,
aztán aznap, mikor
eljön a pillanat,
futni lehet és fennakadni,
áramütést kapni, szénné égni,
a terv szerint

kimerevítés

egy fagyott helyzet, a felhők állnak
fixen, döntöttem végre, ráül az égre
az elhatározás, elmerengek, mi legyen
vele, tele ilyenekkel a padlás, de talán
még elfér, nem foglal helyet, szúr, ez
igaz, de csak egy pillanat, pontszerű,
a tű egyszerűen megy át, egyenest,
bele a szívbe, miért is ne, őrizgesd te
ezután, elküldöm postán, képzeld ezt

újraindítás

rossz gombot
nyomhattunk meg
jönnek a rendszerüzenetek
túl gyorsan kikapcsolódott
ránk csukódott
bennszakadtak dolgok

most valakik
visszaállítják, ami maradt
de csak annyit mondanak
bajos, ahogy leállt
és hogy a hibát
bennünk keresik

pálya hala(n)dóknak

egyenesnek tűnik eleinte, mintha
egyetlen irányba vezetne, aztán
az alagútba érek, a sötét rám borul,
az út képlékennyé lesz, fordul, mintha
testemhez szabná magát az ösvény,
arra veszi az irányt, amerre én, megy,
ha megyek, s megáll, ha megtorpanok,
útvesztőből igazán fogós ez, úgy fest,
engedelmes, mindent akar, amit akarok,
én döntöm el, merre megyünk, csak ki
tudja, mit keresünk és honnan tudom,
hogyan ott vagyunk, ha egyszer odaérünk

az elkerülhetetlen

megdörzsölöm a szemem
a fénypontokat figyelem
ahogy arrafelé futnak
ahol valami, ami most még
vibráló lehetőség
mégis biztos vége egy útnak
majd egy következő pillanatban
a valóságba berobban

fogadalom

kicsire figyelek nagy helyett
az élet talán különös fraktál
darabjaiban is egészet mutat
és kis lépések is a távlatok
pontos vonalát rajzolják

portré

kutattam hosszú éjszakát,
erdők sötét labirintusát,
tengerek vak mélységeit,
lélek hideglelős rejtelseit,
mind mutatott egy vonást,
mire felkelt a nap, összeállt,
a szemem hunyva maradt,
láttam tisztán az arcomat

üzenet

felfedezőútra mentem,
nem veszélytelen, amit találok,
megváltoztathatja a világot,
ígérem, vigyázok, de nem óvatoskodom,
ha a világnak változnia kell, hagyom,
ne félj, én úgy is én leszek, azt hiszem

ui. tudod mit? nálad hagyom a szívem,
így a legbiztosabb, na, majd jelentkezem

szabásminta

éles gondolatokkal a részeket
egyenként körbevágom,
pár szóval összefércelem,
aztán felpróbálom, hogy mutat
meztelen lelkemen

itt szűk, ott kicsit bő, igazítom,
míg egész pontosan simul
álmok vonalához,
érzések domborulatához
hűen hozzáidomul

izgalmas legyen, egy öltözet,
ami eleget mutat,
de nem fed fel túl sokat,
sejtet édes, keserű titkokat,
teret ad a képzeletnek

szorosán összevarrom aztán,
figyelek, tartós legyen,
álmaim híznak talán,
hirtelen hangulatváltozásnál
szét ne foszoljon, el ne repedjen

tulajdonság

a magam módján olvadok bele
a környezetbe, ha nem akarsz,
kedves, nem is veszel észre,
amikor elmegyek, nem látod
azt sem, hiszen ott vagyok
még, de inkább mégsem, aztán
jön egy nap, tudod, mint a többi,
a környezet lesz más, nem fogok
beleolvadni, úgy semmi se
ugyanolyan talán, én nem
leszek ott egyáltalán

gombolyag

sóhajokból font selyemfonál
hálózza át a világot nekem,
a szerelem

belőle szőttem köpönyegem,
vágyakkal hímzett lepedőm,
varázsszőnyegem

téged is ez a kelme borít,
oly könnyen elbomlik, átragyog
könnyeimen

elég egy eldolgozatlan szál,
valaki meghúzza óvatlanul,
porba hull

elmúlt szerelmek bomlott fonalát
tekerem, szívemre feltekerem,
rásimul

hetedik nap

borotvaélen végigtáncolok,
szűzhóban nem hagyok nyomot,
nem mondom soha, ezt nem lehet,
akkor semmire, ha te kérdezed,
minden úgy legyen, ahogy akarod,
neked adok minden napot,
csak a szomorú vasárnapot nem,
az bizony maradjon nekem,
olyankor mindenem eldobom,
bánat ellen napsütést iszom,
sok kell belőle, mert sok a ború,
itt minden vasárnap szomorú

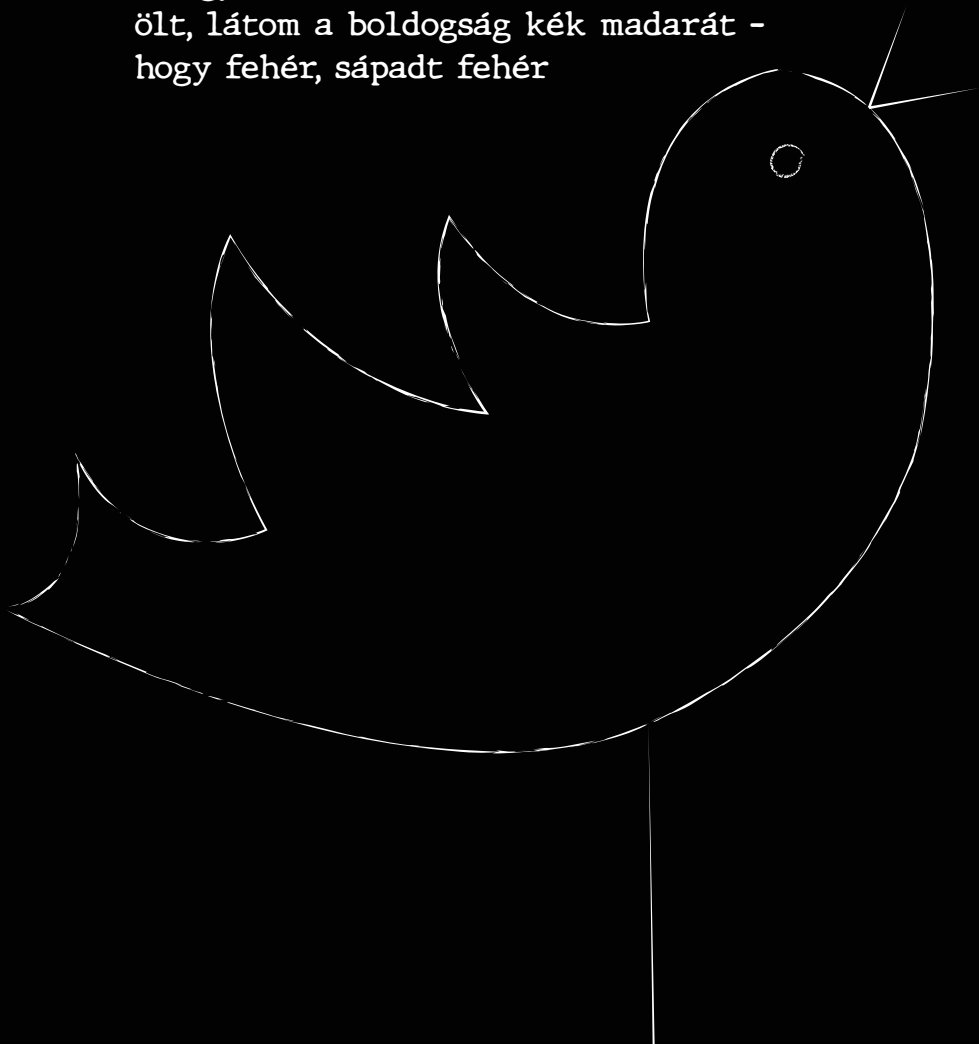

vidámpark

hullámvasút, sose bírtam, hányós
voltam, mégis felültem, észre sem
vettem, hogy nem szerettem, csak
emelkedtem és zuhantam újra, jó
sok próba kellett, míg rámutattak,
az okosak nem így utaznak, jobb
a haladás, ha nyugodt, gondolkodj
csak, mi mindent lehet, ha nem
a zsigerek rémült túlkapásait kell
csillapítani, nem vágdat el melletted
a táj, nincs sikoltozás, beszélgetni,
figyelni tudsz, elmerengeni csendben
valamin, nem zúg bódítón ereidben
az adrenalin, szóval, minek az, kérdem,
a vad izgalom, megint és megint,
nem kell, sokkal jobb az út, ha sima,
hát, ne ülj fel rá már megint, te liba

jós

vágyaimat, mint a vattacukrot,
vékony pálcára forgatom,
nem harapok bele, csak nézem -
varázsgömb, a jövőt olvasom,
látom, hogy egymásba olvad
szerelem és halál,
víz és vér,
és egyre tisztább körvonalat
ölt, látom a boldogság kék madarát -
hogy fehér, sápadt fehér

koreográfia

lépek, oldalra, majd hátra egyet,
lendül a kéz, tétován intek,
bizonytalan mosolyt küldök a tükörnek,
fejem lebiccen, vállam előregörnyed,
úgy maradok, mereven, belefagyva
egy utolsó szerelmes mozdulatba,
várom a jelt, hogy vége a táncnak,
idegeimen apró vonók ugrálnak,
az idő játszik, lassú dalt hegedül,
figyelek, milyen a táncrend egyedül,
nincs mire várni, hirtelen kapok észbe,
csak én vagyok, én adok jelt, ha vége

madárjós

az égen madárraj lebeg,
fekete szöveg, titkos írással,
kontextusba helyez,
ha megértem,
hagyom a madarakat, hogy
beavassanak, most
választ kapok, ki vagy és én
ki vagyok, remélem,
kitárom karom,
ujjaim rovásjelekké
nyúlnak, nézlek és
tudom: a titkos írás vagyok
és te a megfejtés

mágia

életemből majd talán
egy kép marad szobám falán,
összezuhan asztal és ágy,
s mi még marad, egy üvegben a vágy,
abból esténként kortyolok,
utána egyetlen szóra gondolok,
visszaforog, visszaforog, visszaforog,
közben a képre meredek,
s amint az idő oda visszapereg,
szobámból óvatosan kimegyek

alternatív

kávészacc helyett
ma kerti bútorokból
jósolok jövőt

ki röpteti a halakat

nézem, ahogy a madarak
lendületesen szelik az eget,
valaki messzire dobta őket,
a hajítás feszes pályáját követi
mindegyik, hűen ahhoz, hogy
mást nem tehet, jobb, ha kitart
és azt reméli, hogy egy véletlen
ütközéstől valamivel, bármivel,
a valóság rácsszerkezetéből
kiszakadhat, mint a halak,
a halakat nem röpteti senki

mondom magamnak

az, hogy utolsó,
semleges, pont úgy lehet
rossz, ahogyan jó

tartalomjegyzék

egyszerűen	3
védtelenül	4
egzotikus hétköznapok	5
ébredés	6
házi patika	7
véletlen képeslap	8
diagnózis	9
szinkronicitás	10
dilemma	11
töprengés reggel	12
más világ	13
úgy, mint	14
fohász tetszés szerint	15
illuzionista	17
valóság	18
utazás	19
magas szint	20
cél	21
csuang-ce után szabadon	22
koktél	23
magánterület	24
káprázat	25
a pad	26
biztonságos belépés	27
készültség	28
lejtőn felfelé	29
utazó játék	30

egy ráolvasás visszhangja	31
minden nap	32
futó-mantra	33
hisztérikus reggeli ritmus	34
rend	35
kemény mantra	36
jim	37
belső kör	38
útvesztő	39
szürreál	40
rutin	41
bontás	42
miért ne	43
manipuláció	44
lélekcsobogás	45
ahogy elmossa	46
régen egyszer	47
ó, a vasárnapok	48
hanghatás	49
tea	50
kapcsolat	51
hajvágás a kertben	52
esti izzás	53
ünnep	54
szállók	55
kérés	56
égszakadás	57
reggel	58

váltó	59
egy vegyi baleset	60
tovább	61
másnap	62
meglepetés	63
gyenge ellátás	64
mostoha körülmények	65
kompromisszum	66
segítek, nézd	67
más	68
kárpótlás	69
talány	70
másnap is	71
könyv	72
csendélet	73
az üres edény	74
dátum	75
vezeklés	76
vészmadár	77
csak néha	78
holtvágány	79
élet	82
navigáció ismeretlen céllal	81
élet-halál	82
blackout poetry	83
csillaghullás	84
lehetséges ok	85
fordulat	86

nézőpont	87
kanyar	88
csúcstechnológia	89
bizalom	90
mi lesz	91
keret	92
szimmetria	93
viSSHang	94
félelem	95
múlt	96
lenyomatok	97
alulnézet	98
szennyezés	99
otthonosan	100
pointillizmus	101
nincs kikötés	102
felhőgyűjtő	103
rémtörténet	104
káreset	105
nem kellett volna várni	106
pihenő	107
valószínűség	108
nagy szökés	109
kimerevítés	110
újraindítás	111
pálya hala(n)dóknak	112
az elkerülhetetlen	113
fogadalom	114

portré	115
üzenet	116
szabásminta	117
tulajdonság	118
gombolyag	119
hetedik nap	120
vidámpark	121
jós	122
koreográfia	123
madárjós	124
mágia	125
alternatív	126
ki röpteti a halakat	127
mondom magamnak	128

pályafutás
egy elpattant húron át
drótkerítésbe vág-
ott
költészetig, ami alig,
sőt, nem is
illik egyáltalán sehová, holott
átfér rajta a világ,
hogyan tovább